Kapitola 5

Bylo už téměř půl deváté a Dalgliesh a jeho teta seděli, už po večeři, v družném mlčení u ohně v obývacím pokoji. Místnost, která zabírala skoro celé přízemí domku, měla kamenné stěny, nízký, ohromnými dubovými trámy podepřený strop a podlahu z červených čtvercových dlaždic. Před otevřeným krbem, v němž praskal a vyšlehoval oheň stravující polena, se vršila pořádná hromada naplaveného dříví. Vůně kouře proplouvala stavením jako vůně kadidla a vzduch se ustavičně zachvíval dunivým tepotem moře. Dalgliesh se v tom zrytmizovaném, somnambulním poklidu stěží bránil spánku. Odjakživa měl požitek z kontrastů, v umění i v přírodě, a tady, jakmile se snesla noc, se potěšení z kontrastů ochotně samo nabízelo. Uvnitř v domku bylo světlo a teplo, barevnost a pohodlí civilizované domácnosti; venku, pod nízkými mraky, byla temnota, osamělost, tajemno. Představoval si břeh, ani ne čtyřicet metrů doleji, kde moře rozprostírá své krajkové lemování po chladné, tvrdé kamenité pláži; a monksmerskou ptačí rezervaci dál k jihu, tichou pod nočním nebem, s rákosím, které se sotva pohne v nezčeřené vodě.

Natáhl nohy blíž k ohni, ještě pohodlněji zabořil hlavu do vysokého opěradla lenošky a zadíval se na tetu. Seděla, jako vždycky, rovně jako svíce, a přesto vypadala, jako by byla naprosto uvolněná. Pletla ponožky z jasně červené vlny a Dalgliesh doufal, že nejsou určeny pro něho. Ale pravděpodobně nejsou, na takové domácké projevy přízně si teta nepotrpí. Oheň jí rudě ozařoval podlouhlý obličej, snědý a zbrázděný jako obličej Aztéka, oči s převislými víčky a dlouhý rovný nos nad širokými čilými ústy. Vlasy měla teď ocelově šedé, stočené na zátylku do velikého drdolu. Tu tvář si Dalgliesh pamatoval

z dětství. A nikdy nepostřehl na tetě žádnou změnu. V jejím pokoji nahoře je za rám zrcadla zastrčena vybledlá fotografie, pořízená v roce 1916; teta je na ní ještě se svým snoubencem. Na tu fotografii teď Dalgliesh myslel; chlapec v pomačkané čepici se štítkem a v jezdeckých kalhotách, což Dalglieshovi kdysi připadalo poněkud směšné, ale co teď v kostce zobrazuje milostný příběh a zlomené srdce z dávno zašlých let; děvče, o centimetr vyšší, se k chlapci naklání s hranatým půvabem dospívání, vlasy rozčesané a převázané stužkou, nožky ve špičatých střevíčcích vykukují zpod úzké, splývavé sukně. Jane Dalglieshová s ním nikdy o svém mládí nehovořila a on se na ně nikdy neptal. Teta je nejsoběstačnější a nejméně sentimentální žena, jakou kdy poznal.

Dalgliesh se v duchu ptal, jak by s ní vycházela Deborah, co by si jedna o druhé myslela. Těžko si Deborah představit v jiné než londýnské scenerii. Od té doby, co jí zemřela matka, sotvakdy zajede domů a z důvodů, které oba dva až příliš dobře chápou, on se s ní nikdy nevrátil do Martingale. Teď ji dokáže vidět jenom na pozadí svého londýnského bytu, restaurací, divadelních foyerů a jejich oblíbených hospůdek. On si už zvykl žít svůj život na jiných úrovních. Deborah s ním nesdílí jeho zaměstnání a zatím nemá žádné místo v Pentlands. Ale kdyby si ji vzal, nutně by musela mít svůj podíl v obojím. Bylo mu jaksi jasné, že se během této krátké dovolené musí rozhodnout, zda tohle je to, co si doopravdy přeje.

Jane Dalglieshová navrhla:

„Nechtěl by sis poslechnout nějakou hudbu? Mám tu novou nahrávku Mahlera."

Dalgliesh nebyl muzikální, ale věděl, že pro tetu znamená hudba mnoho, a poslouchat její desky, to se stalo součástí pentlandských dovolených. Její znalosti a potěšení byly nakažlivé; Dalgliesh začal dělat objevy. A teď, v tomhle rozpoložení, byl dokonce ochoten zkusit to s Mahlerem.

V tu chvíli uslyšeli auto.

„Proboha!“ zvolal Dalgliesh. „Kdo to je? Snad ne Celia Calthropová.“ Slečna Calthropová, pokud ji od toho někdo nesmlouvavě neodradil, zarytě chodila lidi navštěvovat, ježto se neustále snažila vnutit monksmerskému samotaření bezstarostné návyky společenského života na předměstí. S obzvláštním gustem přicházela, když byl v domku Dalgliesh. Pohledný a nezadaný muž znamenal pro ni přirozenou kořist. I když ho nechtěla sama pro sebe, vždycky tu byl někdo jiný, kdo ho mohl chtít; nerada viděla, když cokoli leželo ladem. Jednou, když tu byl na návštěvě, pořádala dokonce koktejl party na jeho počest. Tenkrát se dobře bavil, protože ho zaujaly naprosto nepřiměřené, protichůdné okolnosti. Malá skupinka monksmerských usedlíků, která se sešla jakoby poprvé v Celiině růžovobílém salonku, žvýkala chuťovky, ucucávala laciné sherry a vedla nesouvislé zdvořilé řeči, zatímco venku ječela nad výběžkem bouře a v hale se kupily nepromokavé lodnické klobouky a vichruvzdorné lucerny. Tohle byl věru pořádný kontrast. Ale neměl by se z toho dělat obyčej.

Jane Dalglieshová odpověděla:

„Zní to jako morris slečny Calthropové. Celia k nám asi veze svou neteř. Elizabeth poslali domů z Cambridge na rekonvalescenci po infekční mononukleóze. Přijela sem, tuším, včera.“

„To by tedy měla být v posteli. Ale já mám dojem, že je jich tam víc než dva. Nemečí to tam Justin Bryce?“

Mečel to on. Když slečna Dalglieshová otevřela dveře, uviděla za okny krytého vchodu dvojici automobilových reflektorů a zmatenou skupinku postav, z kterých se postupně vyklubaly postavy známé. Dalgliesh měl dojem, že jeho tetu přijelo navštívit celé osazenstvo Monksmere. Byla tu dokonce i Sylvia Kedgová, invalidní sekretářka Maurice Setona. Sunula se o berlích ke světlu, proudícímu z otevřených dveří. Vedle ní kráčela pomalu slečna Calthropová, jako kdyby jí poskytovala podporu. Za nimi šel Justin Bryce a pořád nesouvisle mečel do

noci. Vedle něho se rýsovala vysoká postava Olivera Lathama. Úplně poslední šla mrzutě a neochotně Elizabeth Marleyová, s nahrblými rameny a s rukama zabořenýma do kapes kazajky. Loudala se po cestičce a zírala na obě strany do tmy, jako by se od celé té party chtěla distancovat. Bryce volal:

„Dobrý večer, slečno Dalglieshová. Dobrý večer, Adame. Mně za tuhle invazi vinu nedávejte. To byl Celiin nápad. Přijeli jsme na profesionální poradu, milánkové. Všichni až na Olivera. Toho jsme potkali cestou, on si chce jenom vypůjčit trochu kávy. Aspoň to říká."

Latham řekl klidně:

„Zapomněl jsem si kávu koupit, když jsem jel včera z města. Tak jsem se rozhodl, že se zastavím u jediné své sousedky, na kterou se lze spolehnout, že mi poskytne slušnou směs, aniž ji doprovodí kázáním, jak neschopně hospodařím. Kdybych byl věděl, že pořádáte večírek, mohl jsem počkat do zítřka."

Ale nikterak se neměl k odchodu.

Vešli dovnitř, mrkajíce v náhlém světle a přinášejíce s sebou závan studeného vzduchu, který po pokoji rozvlnil bělavý dým z hořícího dříví. Celia Calthropová šla rovnou k Dalglieshově lenošce a naaranžovala se do ní, jako kdyby měla přijímat večerní hold. Její elegantní nohy, pečlivě vystavené na odiv, byly ve zjevném protikladu k její těžkopádné, pevným korzetem sešněrované postavě s mohutným poprsím a těstovitýma, skvrnitýma rukama. Dalgliesh se domníval, že jí musí být skoro padesát, ale vypadala starší. Jako vždycky byla silně, ale dovedně nalíčena. Malou liščí pusinku měla karmínovou, hluboce zasazené, do stran sešikmené oči, které prolhaně dodávaly její tváři oduševnělý výraz, velice zdůrazňovaný na reklamních fotografiích, vystupovaly z modrých stínů a řasy měly obtížené maskarou. Sundala z hlavy šifonový šátek a odhalila výsledek posledního snažení své kadeřnice, vlásky jemňounké jako u děťátka, mezi nimiž růžová a hladká kůže na lebce prosvítala až skoro necudně.